RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.979 van 31 maart 2004
in de zaak A. 118.447/VII-26.118

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. VAN VRECKOM,
kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
rue Sint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 20 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 20 februari 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BIENSTMAN, die, loco advocaat H. VAN VRECKOM, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 december 2000 en verklaarde zich op 13 december 2000 vluchteling.

1.2. Op 8 mei 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 februari 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en in België asiel aan te vragen omwille van problemen met uw autoriteiten.
> U verklaart geen politieke activiteiten te hebben gehad in Iran, maar wel kritische bemerkingen te hebben ten aanzien van de Islamitische Republiek. Drie jaar geleden leerde u in het kader van uw werk professor Hamid Reza Kahé kennen, die de verantwoordelijke ingenieur was in uw bedrijfje. Hij was tevens verbonden aan de Vrije Universiteit Azad. Tijdens het contact met hem bleek dat jullie religieuze opvattingen convergeerden. Hij nodigde u uit om op 19.06.1379 een discours te houden aan de Vrije Universiteit Vanak, met als thema: "Iran vóór en na de Islam". Na het discours zou er gedebatteerd worden met de aanwezige studenten. U ging in op de uitnodiging. Eén van de thema die u hierbij besprak, was de wet die zegt dat men het Islamitisch geloof niet kan afzweren, op straffe van dood. Twee dagen later werd u in uw atelier door een man in burger gesommeerd om hem te volgen ten einde enkele vragen te beantwoorden. In een zijstraat werd u naar uw zeggen hardhandig in een wagen geduwd. Hierbij werd u ook bedreigd. U werd naar een onbekende plaats gebracht en door een soldaat in een ruimte gebracht. Enkele uren later werd u naar een

andere ruimte geleid waar u door een man in burger werd toegesproken. Men vroeg u informatie te geven over wie u de woorden had ingegeven die u op de Universiteit had verteld. Toen begreep u waarom u daar was. U werd 24 uur of langer vastgehouden en dan vrijgelaten met de boodschap dat ze u zouden komen halen indien ze u nodig hadden. U zou ook ondervraagd zijn geweest over uw relatie met uw gedode neef Saïd, die naar uw zeggen lid was van de Mujaheddin. De volgende ochtend hervatte u uw werk. Drie of vier dagen later was u op weg naar huis toen u door dezelfde persoon die u de vorige keer in het atelier sommeerde, gedwongen werd in hun auto te stappen. Ze reden met u in het rond, bedreigden en verwittigden u en zeiden dat u hen de waarheid moest vertellen. U contacteerde uw neef die bij de gendarmerie is en deze zei dat men u angst wilde aan jagen. U vernam van uw broer dat ook professor Kahé gearresteerd was. U besloot te vluchten. U verliet Iran op 10.08.1379 (01.11.2000) via Turkije richting België, waar u aankwam op 11.12.2000 en op 13.12.2000 een asielaanvraag indiende. U bent nu in het bezit van uw boekje van de burgerlijke stand, en kopies van documenten in verband met uw professionele activiteiten.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat u onvoldoende elementen aanbrengt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. U werd éénmaal opgepakt en vastgehouden voor verhoor, op basis van een éénmalig gehouden discours en vervolgens enkele dagen later voor een tweede maal lastig gevallen. Hoewel u aangeeft dat u het gevoel had dat het hierbij niet zou blijven, kan u op geen enkele manier hard maken dat u gevaar loopt het slachtoffer te worden van een systematische vervolging op grond van de criteria van Génève, temeer omdat u, voornoemde discours niet te na genomen, geen politiek-religieuze activiteiten had. Bovendien vallen er in uw verklaringen een paar eigenaardigheden op alsook tegenstrijdigheden in uw verklaringen ten aanzien van de diverse asielinstanties, die de geloofwaardigheid van u asielrelaas ondermijnen. Zo is het opvallend dat u om de gegrondheid van uw angst voor vervolging aan te tonen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de arrestatie van Professor Kahé, terwijl er u op het Commissariaat -generaal op het einde van het interview expliciet diende te worden naar gevraagd en u bovendien op dit punt tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag DVZ vraag 42) dat Prof. Kahé de dag vóór uw arrestatie werd aangehouden, zoals aan uw moeder was meegedeeld door Kahé's echtgenote, wat niet strookt met uw bewering op het Commissariaat-generaal, waar u stelt dat u niet weet wanneer Kahé opgepakt was, vermits uw broer getelefoneerd had naar Kahé's echtgenote (gehoorverslag CGVS p. 15). Essentiëler nog zijn de verschillende verklaringen betreffende het verloop én de duur van uw arrestatie. U verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u gedurende achtenveertig uren werd vastgehouden en dat men u na uw arrestatie naar een soort huis bracht, waar u in een ruimte op een stoel werd gezet en iemand binnenkwam om u te bevragen (gehoorverslag DVZ vraag 42 & 44). Op het Commissariaat-generaal daarentegen zegt u dat u in een ruimte werd gebracht en opgesloten en dat u uren later naar een andere ruimte werd gebracht voor het verhoor. Men liet u vrij na een aanhouding tussen de vier-en zesentwintig uren (gehoorverslag CGVS p. 10-12), waarbij u zichzelf tegenspreekt aangezien bij navraag blijkt dat u 's ochtends werd aangehouden en de volgende dag in de namiddag werd vrijgelaten. Eveneens zegt u op het Commissariaat-generaal dat u een tweede keer werd opgepakt, drie tot vier dagen na de hervatting van uw werk (gehoorverslag GCVS p. 13) terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat het twee dagen later was. Tot slot, wat betreft uw toevoeging dat men u zou hebben uitgehoord over uw relatie met uw gedode neef Saïd, die naar uw zeggen lid was van de Mujaheddin (gehoorverslag CGVS p. 15), dient te worden gezegd dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag maakte van dit element, waarvan u nochtans de draagwijdte kent en bijgevolg kan deze toevoeging niet als ernstig worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande conclusie niets wijzigen vermits ze betrekking heeft op uw identiteit, professionele activiteiten en vrijstelling van legerdienst, die hier niet ter discussie staan.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending inroept van de artikelen 48, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, (A), 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat zij in een eerste onderdeel stelt dat het correct is dat zij geen andere politieke activiteiten heeft gehad dan het "discours" dat zij heeft gegeven op de universiteit maar dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt dat dit "discours" in de ogen van de autoriteiten van haar land van herkomst een staatsbedreigende activiteit uitmaakt en dat het een vaststaand feit is dat deze autoriteiten hard optreden tegen personen die zich kritisch uitlaten over het regime of de islam; dat de verzoekende partij tevens uiteenzet dat haar vrees voor persoonlijke en daadwerkelijke vervolging nog versterkt wordt door het feit dat de universiteitsprofessor die haar had uitgenodigd om het discours te geven, gearresteerd werd; dat de verzoekende partij samenvattend stelt dat de bestreden beslissing een manifest verkeerde interpretatie hanteert van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève, door te beweren dat men zou moeten aannemelijk maken dat men riskeert op systematische wijze vervolgd te worden; dat in hetgeen een derde onderdeel wordt genoemd, maar eigenlijk een tweede onderdeel is, de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de "eigenaardigheid" dat men op het einde van het interview op het commissariaat-generaal heeft moeten vragen naar de arrestatie van de betrokken professor terwijl dit niet eerder was gemeld tijdens dit verhoor; dat de verzoekende partij deze leemte tracht te verklaren en stelt dat rekening dient te worden gehouden met de paniek en de trauma's die zij heeft opgelopen naar aanleiding van die gebeurtenissen; dat in een "vierde" (eigenlijk derde) onderdeel de verzoekende partij tracht de tegenstrijdigheden betreffende de duur van haar arrestatie en de dag van haar tweede arrestatie te verschonen door te stellen dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat het enkel om kleine tegenstrijdigheden gaat, waaruit niet kan worden afgeleid dat haar ganse verhaal ongeloofwaardig is; dat in een vijfde (vierde) onderdeel wordt uiteengezet dat de verzoekende partij de relatie met haar gedode neef niet vermeld heeft tijdens het eerste interview omdat daar niet de tijd voor was en dat zij enkel wilde aanduiden dat de overheid op de hoogte was van haar familieband met voornoemde, die lid was van de Mujaheddin;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling;

Overwegende dat uit de uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij de materiële motivering van de bestreden beslissing aanvecht; dat zij er niet in slaagt aan te

tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven; dat deze beslissing naar behoren formeel is gemotiveerd, nu zij de feitelijke en juridische elementen aangeeft waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te dezen heeft gesteund om de asielaanvraag kennelijk ongegrond en bedrieglijk te verklaren; dat de verzoekende partij voor het overige niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. SCHWEIGER. **E. BREWAEYS.**